

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **A. B.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 kwietnia 2016r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lutego 2016r.,
odmawiające przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia
4 lutego 2016r.,

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 sierpnia 2015r. A. B. wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym (k. 671). Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2015r. uwzględniono wniosek skazanego (k. 680). Wyznaczony z urzędu obrońca sporządził opinię o braku podstaw do sporządzenia kasacji (k. 684-687). W dniu 25 stycznia 2016r. do Sądu Okręgowego w G. wpłynęło kolejne pismo skazanego, w którym wyrażając dezaprobatę dla powyższej opinii, skazany złożył ponowny wniosek o ustanowienie mu kolejnego obrońcy z urzędu (k. 696-696v). Postanowieniem z dnia 4 lutego 2016r. został on rozpoznany odmownie (k. 698). Skazany zaskarżył to postanowienie. W konsekwencji zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniesionego zażalenia. U podstaw takiego rozstrzygnięcia legło twierdzenie, że w postępowaniu okołokasacyjnym na odmowę uwzględnienia

wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu środek odwoławczy nie przysługuje (art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.)

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Rozpoznanie przyjętego i przedstawionego Sądowi Najwyższemu zażalenia okazało się niedopuszczalne.

Wniosek powyższy wynika z zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2013r. w sprawie sygn. IV KZ 30/13 poglądu, zgodnie z którym interpretacja określonego w art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. zwrotu „nie przysługuje” winna być analogiczna (zakaz interpretacji homonimicznej) jak jego odpowiednika użytego przez ustawodawcę w treści art. 426 § 1 k.p.k. Na gruncie tego przepisu wypracowano jednolity dorobek orzeczniczy, który nie pozostawia wątpliwości co do sposobu postępowania w przypadku złożenia określonego w nim środka odwoławczego. Za taką wykładnią art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. przemawiają także niezwykle istotne względy celowościowe szeroko omówione w powołanym judykacie.

Przechodząc zatem na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, że złożenie zażalenia na odmowę wyznaczenia adwokata lub rady prawnego w celu sporządzenia kasacji nie powinno wywoływać żadnych skutków prawnych, a zwłaszcza obligować prezesa sądu ani innych podmiotów wymienionych w art. 93 § 2 k.p.k. do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. Brak w szczególności podstawy prawnej do wydania – jak uczyniono to *in concreto* - zarządzenia o odmowie przyjęcia środka odwoławczego w trybie określonym w art. 429 § 1 k.p.k.; wystarczająca pozostawała tu reakcja o charakterze administracyjno-porządkowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.